

[Holger Eriksen.]

gæld vil afgiften blive betydelig større nu, end tilfældet har været efter den gældende lov, og det er jo kun glædeligt.

Ejendomme, erhvervet før 1949, vil komme ind under loven, hvorved den førnævnte uretfærdighed bortfalder. For deres vedkommende kan man i stedet for anskaffelsesprisen anvende vurderingen i 1964; det kan man også for andre ejendomme, ejendomme erhvervet inden 1965, men fradragsbeløbene for dem vil efter den gældende lov som regel være så store, at det ikke betaler sig for ejeren at anvende denne regel. For ejendomme erhvervet før 1949, vil det derimod være absolut nødvendigt, og det lægger jeg meget stor vægt på. Vor jordlovgivnings Akilleshæl er den ulige vurdering, hvilket forskellen på de priser, der opnås ved salg, og vurderingsprisen, er udtryk for. Jeg kender således en by, hvor etageejendomme vurderes så nogenlunde til handelsværdien, medens vurderingen af villaer ligger meget langt under denne.

Den, der har haft en ejendom inden 1949, vil som regel regne med at skulle sælge inden for en overskuelig årrække og bliver derfor interesseret i at få en særlig vurdering, men da vurderingsmændene må følge samme principper for deres vurdering for hele det område, de har med at gøre, vil det sige, at de bliver nødt til i højere grad end hidtil at vurdere efter handelsværdien, og det lægger jeg megen vægt på. Opnås dette, er meget vundet i retning af ensartet behandling af alle grundbesiddere.

Folketingets medlemmer har modtaget en skrivelse fra proprietær Hauge, Vissingsminde, der, jeg kan vel godt sige naturligvis, er imod kapitalvindingsskat, men hvis væsentlige utilfredshed dog beror på, at de, der har haft deres ejendomme inden 1949, kører på fribillet. Det fremgår af det, jeg allerede har sagt, at denne uretfærdighed ophæves fra 1965. Spørgsmålet er så, om der kan findes en eller anden form for at få dem medtaget allerede nu. Jeg går ud fra, at det udvalg, der nedsættes, vil kunne se nærmere på dette forhold.

Til slut har jeg et par bemærkninger om opkrævningsformen. Jeg kender tilfælde, hvor en sælger af en ejendom havde opnået en sådan pris, at han efter den gældende lov skulle betale 1½ mill. kr. i kapitalvindings-

skat. Fortjenesten skal opgives på selvangivelsen og beskattes i det følgende skatteår; men i dette tilfælde har vedkommende oplyst, at han fra den 30. marts agter at tage ophold i Schweiz. På den måde kan man gøre skattebestemmelsen illusorisk for alle dem, der har haft de virkelig store fortjenester. Jeg tror derfor, det bliver nødvendigt at gennemføre en bestemmelse om, at kapitalvindingsafgiften skal erlægges ved berigtigelsen af købesummen, eller noget i den retning.

I øvrigt anbefaler jeg lovforslagene til hurtig vedtagelse; jo længere man venter med at vedtage dem, des mindre bliver virkningen.

Viggo Hauch: Efter fremsættelsen at dømme er disse to lovforslag led i de jordpolitiske foranstaltninger, som regeringen har ment det rigtigt at gennemføre med henblik på Danmarks eventuelle indtræden i Det europæiske økonomiske Fællesskab; men at dømme efter indholdet af lovforslagene og den drøftelse, der har været af de øvrige otte lovforslag i denne lovbuket, og ikke mindst efter den tale, det ærede medlem hr. Holger Eriksen for et øjeblik siden holdt, er de snarere led i en politik, som regeringen gerne ser gennemført i alle tilfælde. Men hvad enten nu lovforslagene er led i det ene eller det andet, er mit parti imod dem i den foreliggende form, og jeg skal begrunde hvorfor.

Først kunne det imidlertid være rigtigt at sige noget mere almindeligt om lovforslagene. Selv om det er skattelovforslag, er det dog ganske klart, at regeringen ikke ønsker disse love og end mindre behøver dem til at dække et fiskalt behov, så der må ligge andre motiver bag. Man taler, som den højtærede finansminister gjorde det ved fremsættelsen af lovforslaget om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, om, hvad der forekommer urimeligt, uden at lade os vide, ud fra hvilke synspunkter det er rimeligt eller urimeligt, og den højtærede statsminister talte — Folketingstidende 1962-63, spalte 2220 — om

„store gevinster, som går ud over, hvad normal afhændelse af en ejendom rimeligt kan medføre“, uden nærmere at definere, hvad „normal“